

Folkeeventyr

Jesper og prinsessen

Der var engang en konge, han havde en grumme knøv datter, og så lod han udgå en bekendtgørelse rundt omkring, at dersom der var nogen, der kunne få prinsessen til at sige: det er løgn, han skulle have hende til kone og det halve kongerige med hende, men ellers skulle der skæres en øl ud af brystet på ham. Der kom også mange både der fra landet og fra andre lande, både prinser og andre simple folk, men ingen af dem kunne få hende til at sige: det er løgn! for hun sagde enten: „Ja, det kan godt være,“ eller „Det var da ellers mærkeligt,“ eller sådan noget lignende, og så måtte de da alle af med en øl af deres bryst. Nu var der en gårdmand i landet, han havde tre sønner, Povl og Per og Jesper Nåsfis, og de fik da også i sinde at prøve deres lykke ved prinsessen. De fik hver en hest af deres fader at ride på, både Povl og Per, men Jesper løb bagefter på hans egne ben. Han blev nu altid overset af hans brødre, og folk troede da også, han var lidt tosset.

Da de så kom lidt hen ad vejen, så blev Jesper langt bag efter de andre, men så finder han i det samme en død skade, den holdt han i vejret og råbte til Povl og Per: „Hej! her fandt jeg bytte.“ De blev da helt nysgerrige og kom ridende tilbage for at se, hvad det var, og så var det ikke andet end en død skade. De blev jo ærgerlige over, at sådan en tåbelig dreng som Jesper havde holdt dem for nar. Nu gik det frem ad vejen en tid igen, så blev Jesper igen for langt tilbage, for han kunne jo ikke holdes med dem, når de red stærkt. Så fandt han en tå-ring, og straks holdt han den op og råbte: „Hej, her fandt jeg bytte.“ De var da igen så nysgerrige, at de red tilbage for at se efter, hvad han havde fundet, men så var det ikke andet end en tå-ring, og de havde ordentlig fået en lang næse. De lovede da også for, at de ikke mere skulle sådan lade sig narre. Men da de igen havde fået et godt forspring, fandt Jesper en svamptold og holdt den straks i vejret, imens han råbte: „Hej! her fandt jeg bytte.“ „Å, lad os ikke høre efter ham,“ sagde den ene til den anden, „det er ikke andet end at vi bliver narrede igen.“ Men da han blev ved at råbe, sagde de: „Hvem ved, hvad han kan have fundet, kan ske han alligevel kan have haft lykken med sig,“ og så fik nysgerrigheden magt med dem. Men da de så kom hen til ham, var det ikke andet end en svamptold.

Nu varede det ikke længe, inden de kom til kongens gård, og Povl og Per kom straks ind til prinsessen for at prøve deres lykke. Jesper Nåsfis

grumme virkelig
knøv god, velskabt

øl hudstrimmel

holdes følge

told prop

gik sin egen gang, han søgte ned i køkkenet for at få sin skade stegt, og der var heller ikke noget i vejen, for han snakkede godt med pigerne. Lidt efter råbte kokkepigen: „Den sprækker, den revner!“ „Å, det er der gode råd for,“ svarede Jesper og trak sin tå-ring frem, „lad os sætte den om den.“ „Fedtet løber ud af enden på den!“ råbte hun igen. „Stik så den svamptold ind i hullet,“ sagde han – og så var skaden da stegt. Dermed gav han sig til at spise den, og da den steg var fortæret, var også både Povl og Per blevne færdige med prinsessen, ingen af dem kunne få hende til at sige: „Det er løgn!“ ihvor meget de fandt på, og så fik de da en øl skåret ud af deres bryst ligesom alle de andre.

sykvand hvori noget stilles,
der skal blomstre

tykte syntes
klover bundter

blåne en hurtigt forbi-
vende sky

Så skulle Jesper Nåsfis da til at se, om det kunne gå ham bedre. Nå, han kommer da ind til hende, så går han hen til vinduet og ser ud af det en lidt. Det er ellers nogle små kål I har her,“ begyndte han. Ja, det syntes hun dog ikke. „Jo, da har vi nogle anderledes kål hjemme hos os, der kan tresindstyre ryttere få rum under et eneste blad i en sykvand, og der skal endda ikke komme en regndråbe på dem.“ „Ja, det kan jo godt være,“ svarte hun. Han stod så en lidt igen. „Det er ellers nogle små bier, I har.“ Det tykte hun da ikke. „Jo, da har vi anderledes bier hjemme hos os,“ sagde han, „vi tæller dem ind om aftenen og binder dem i klover.“ „Ja, det kan være rimeligt nok,“ sagde hun. Så måtte han til det igen. „Det er ellers nogle små huse, I har.“ Ja, de var da ikke så meget små, mente hun. „Jo, da skulle du se en lade, min fader har fået bygget, når tyren springer en ko ved den ene ende, så kan koen få kalv, inden den kommer hen til den anden.“ „Ja, det var jo også et stort hus,“ svarte hun. „Vi har en dam hjemme, den er så fuld af ål, at jeg måtte have et par stude spændt for en harve og så lade den kratte dem op, og der blev da også så mange ved hver harvetand, at jeg havde ondt ved at bære dem, og studene kunne på ingen måde trække harven op på land. Så måtte jeg have min gamle moder til at hjælpe mig at trække, men hun kunne heller ikke; så fik jeg øje på en blåne, der trak forbi. Havde jeg blot haft den, tænkte jeg, den kunne nok have trukket ålene i land. Som tænkt, så gjorde jeg. Jeg sprang så højt op, at jeg fik en strikke på blånen, men den gik i stykker, men så fik jeg mig lavet en anden af lusetarme, den holdt, men blånen gik i stykker, og jeg faldt lige ned i en ulvebo, der sad min fader og din fader og drak skillingsøl, og din fader lånte en skilling af min fader at drikke op.“ „Det er løgn!“ sagde prinsessen, „for så fattig har min fader aldrig været.“ „Ja, det er nu også det samme,“ sagde så Jesper, „men nu får jeg da lige godt prinsessen.“ Og det gjorde han også. Å! løgn og skidt er det jo alt sammen!

X